

Pierre Unik
Az egyenlők

*Túl árnyékos fény
szűrődik be a bíróság
pinceablakain
a házak körül lebegő fehér részecskék
jelenlétére utalnak
karavánok fehérlő csontváza a tengeren
szilikát-örvények fedezékében
egy vulkanikus szigettől messze-messze
túl árnyas
e tanórák alatti fény
a mosdatlan gyermekek szemének
kik nézik véres rongyaik közül
kibukkanó lehorzsoltt térdeiket
nincs rosszabb mint ez a kárbaveszett fény
mely laktanyák börtönök
menhelyek iskolák udvarán
fáról fára vándorol
A tenger örvényei mélyén bíróság működik
van itt guillotine csavargóknak
kiknek elúszott mindenük
akik fekete iskolaköpenyben
bátukon táskával
lépnek ki a teremből
tengeri nyelvtanból tanulják a mélységek ábécéjét
melyben a fény
igen a fény
puszta szó csak*

*batárőrök grasszálnak az atollok peremvidékein
egyszer majd egy ismeretlen áramlat elsodorja a
bíróság padjait
tintabalak színes felbői és a
felső tagozatos diákság vibogása közepette
kik éppen ballisztikát tanulnak katonatisztek
lesznek ugyanis
felsorakoztatják majd a tüzérosztagokat
a madrepora-terek közepén
leszáll az éj
néhány magányos gyermek
suttyomban átszökik a falon
végigkúsznak az üres telkeken
távol a foszforeszkáló világtól
szénégető-kunyhókban
gyufacsonkokkal csontokkal játszanak
másik világot játszanak
ahol valódi a fény
hajnal előtt a házfalakhoz lapulva térnek vissza
egy pillanat alatt felszippanjtja őket az ormótlan
épület
melynek bejárata felett ez áll
BARÁTSÁG KÉZMŰVESCÉH*

*Hallani amint az utcákon vonulnak
az elbitangolt nappali regimentek.*

LACKFI JÁNOS FORDÍTÁSA